

ZNAKI SZAFARZA

Tekst biblijny: 1 Kor 4,1.2.

Cel lekcji:

Poznanie: Rozpoznanie cech chrześcijańskiego szafarza.

Odczucie: Docenienie znaczenia posiadania tych cech we własnym charakterze.

Działanie: Postanowienie podjęcia namacalnych kroków w celu zintegrowania tych cech ze swoim codziennym życiem.

Plan nauczania

I. Poznanie: Rozpoznanie cech szafarza.

- A. Co jest treścią wierności i lojalności?
- B. Co jest sednem uczciwości?
- C. Jakie jest znaczenie posłuszeństwa i wiarygodności?

II. Odczucie: Doświadczenie życia autentycznego szafarza.

- A. Jak możemy sprzyjać pomnażaniu się autentycznego szafarstwa, najpierw w naszym życiu, a potem w Kościele?
- B. Jak możemy wspierać dojrzewanie młodych chrześcijan, którzy szczerze pragną być Bożymi szafarzami?

III. Działanie: Tworzenie atmosfery szafarstwa.

- A. Jak możemy uczynić szafarstwo atrakcyjną przygodą dla tych, którzy nigdy go nie doświadczyli?
- B. Jak możemy zilustrować zasady szafarstwa w sposób wyrazisty i niezbyt skomplikowany?
- C. Jak możemy wykazać duchowe dobrodziejstwa autentycznego szafarstwa?

Podsumowanie: Jak tarcza jest celem dla łucznika, tak nasza lekcja jest celem dla tych, którzy szukają ścieżki zaangażowanego szafarstwa. Cechy prawdziwego szafarstwa zintegrowane z naszym życiem tworzą podstawę celu, powodzenia, znaczenia i sensu przynależności.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: 1 Kor 4,1-2.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Wierność jest Bożym wymogiem. Bez niej żaden człowiek nie może osiągnąć trwałego pokoju ani cieszyć się duchowymi osiągnięciami.

Tylko dla nauczyciela: Każdy sport wymaga treningu w celu osiągnięcia poziomu gwarantującego osiągnięcie sukcesów. Trening jest powtarzany z coraz większą biegłością, aż zdolności zostaną opanowane w maksymalnym stopniu. Niektóre umiejętności są bardziej naturalne dla pewnych osób, ale są też takie, które można wyrobić jedynie dzięki usilnym staraniom. Dzięki stałemu wysiłkowi i wytrwałości nawet te z trudem wyuczone umiejętności stają się z czasem niemal instynktowne.

Praworęczni synowie Dana zaczynając treningi koszykówki postanowili, że będą ćwiczyć grę lewą ręką tak samo pilnie jak prawą. Podczas treningów nie tylko kozłowali piłkę lewą ręką, ale także starali się podawać nią i rzucać do kosza. Z biegiem czasu podania i rzuty lewą ręką stawały się dla nich coraz łatwiejsze i celniejsze. Podobnie cechy autentycznego szafarstwa mogą się wydawać odległe i trudne do osiągnięcia teraz, ale dzięki pilnemu wysiłkowi staną się naturalne jak oddychanie.

Wstępna dyskusja: Wybierz zawód, z którym uczestnicy lekcji są dobrze obeznani. Poproś ich, by sporządzili listę cech, które według nich powinien posiadać ktoś, kto skutecznie wykonuje ten zawód. Następnie poproś, by wyjaśnili, dlaczego uważają te cechy za niezbędne czy ważne. Omów, co mogłoby się stać, gdyby pracownikom brakowało tych niezbędnych cech.

Następnie odnieś tę ilustrację do spraw duchowych. Nie ograniczaj się do listy cech wymienionych w lekcji. Poproś uczestników lekcji, by sporządzili własną listę cech niezbędnych dla chrześcijańskiego szafarza. Dlaczego cechy te są niezbędne i jak przyczyniają się do realizacji zadań szafarza? Jeśli tych cech brakuje, jak wpływa to na funkcjonowanie szafarza?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Lekcja tego tygodnia wskazuje najważniejsze cechy chrześcijańskiego szafarza. Niewątpliwie można dodać do nich inne cechy, ale ta podstawowa lista daje nam okazję do zagłębienia się w najistotniejsze wymagania skutecznego szafarstwa. Dla porządku komentarz do lekcji grupuje cechy następująco: (a) wierność i lojalność, (b) uczciwość (czyste sumienie), (c) posłuszeństwo i bycie godnym zaufania.

Komentarz biblijny

I. Wierność i lojalność (1 Kor 4,1.2; Hbr 11,8-12.17-19; Ap 2,10; Mt 6,24; 1 Kor 28,9).

Apostoł Paweł napisał: „A od szafarzy tego się właśnie wymaga, żeby każdy okazał się wierny. Lecz co się mnie tyczy, nie ma najmniejszego znaczenia, czy wy mnie sądzić będziecie, czy jakiś inny sąd ludzki, bo nawet ja sam siebie nie sądzę” (1 Kor 4,2-3). Kiedy mierzymy wierność i lojalność, liczy się wyłącznie zdanie samego Boga. Błądzący ludzie pragnący uznania i akceptacji często tracą z oczu ten fakt i starają się przypodobać zborowi, przyjaciołom, współpracownikom, kolegom i rówieśnikom.

Według Pawła wierność nie ma nic wspólnego z popularnością. Jest poświęconą lojalnością wobec obowiązków powierzonych przez Boga - niczym więcej, niczym mniej ani niczym innym. Fakt, iż nie możemy być wierni jednocześnie większości ludzi i naszemu Bogu, jest tak pewny, jak to, że nie możemy służyć jednocześnie Bogu i mamonie. Kiedy nasz wzrok zostaje odwrócony przez świeckie oceny, z pewnością wypaczymy pojmowanie Bożych nakazów. Jest bardzo prawdopodobne, że mając wysoką ocenę ze strony świata możemy być nisko ocenieni przez Boga. Boży standard wymaga niepodzielności myślenia. Dawid radził Salomonowi: „A ty, Salomonie, synu mój, znaj Boga, ojca

Lekcja 6 – 10 lutego, Znaki szafarza

twojego, i służ mu z całego swego serca i z duszy ochotnej, gdyż Pan bada wszystkie serca i przenika wszystkie zamysły” (1 Krn 28,9).

Ta postawa niepodzielności myśli jest czymś, czego zabrakło Ananiaszowi i Safirze. Często zapominamy, że rozumieli oni doniosłość dzieła Bożego przypuszczalnie lepiej niż miliony współczesnych chrześcijan, którzy nie zwracają najmniejszej uwagi na obowiązek wspierania Bożej misji. Ananiasz i Safira złożyli spory dar na dzieło Boże, ale nie oddali wszystkiego, co ślubowali. Ich lojalność nie była zupełna. Nie byli ludźmi niepodzielnego myślenia. „Oddamy Bogu sporą część, ale o siebie też musimy jakoś zadbać” - myśleli. Podzielona lojalność nie jest akceptowana przez Boga. Młody bogacz wspomniany w Mt 19 doświadczył tej prawdy w przykry sposób. Chrystus absolutnie wymaga obojętnego umysłu i lojalnego serca bezwarunkowo poddanego Bogu.

Do rozważenia: W świetle tragicznych losów Ananiasza i Safiry oraz młodego bogacza, jakie zabezpieczenia powinieneś zastosować, by upewnić się, że twoja lojalność niepodzielnie należy do Boga?

II. Uczciwość (Hbr 9,14; 10,19-22; 1 Tm 4,1,2; Rz 2,14-15; Ps 40,8-9).

Czyste sumienie jest pewnym efektem jednej z najważniejszych cech - uczciwości. Uczciwość to ściśle trzymanie się faktów. Wymaga niepodzielnej lojalności i nienagannego spełniania obowiązków. Bez uczciwości nie sposób posiadać czyste sumienie. Greckie słowo tłumaczone jako „sumienie” to *sineidēsis*, połączenie słów *sin* - „z”, oraz *oida* - „znać”. Kiedykolwiek obraz samego siebie, jaki projektujemy światu, różni się od tego, jakimi naprawdę jesteśmy, kryzys tożsamości czyni nas podatnymi na psychozę i inne formy umysłowych wypaczeń, a nawet powoduje objawy fizycznych dolegliwości. Szczęśliwi są ci, którzy są autentyczni i szczerzy przed Bogiem.

Do rozważenia: Jak otwartość na krytykę pomaga nam oszacować naszą uczciwość?

III. Posłuszeństwo i bycie godnym zaufania (przeczytaj 1 J 5,2; Rz 1,5; 10,16-17; Łk 16,10-12; 1 Kor 9,26-27).

Posłuszeństwo jest chyba najwyraźniejszym dowodem zaufania.

J.H. Sammis z pewnością rozumiał to powiązanie, kiedy napisał słowa do słynnej pieśni skomponowanej przez Daniela Townera pt. *Ufaj i bądź posłuszny*. Posłuszeństwo czyli czynienie tego, co ktoś nam nakazuje, jest oparte na więzi zaufania z tą osobą i akceptowaniu jej jako autorytetu.

Oczywiście istnieją jeszcze inne motywy posłuszeństwa poza zaufaniem. Posłuszeństwo może być motywowane lękiem. Kiedy ktoś jest zakładnikiem terrorystów, zapewne będzie im posłuszny ze strachu. Taka forma wymuszonego posłuszeństwa nie jest jednak tą, która buduje trwałą więź między panem a szafarzem. Zaufanie, o którym mówimy, jest wynikiem pogłębiającej się więzi, która powstaje z upływem czasu. George Beverly Shea, śpiewak biorący udział w kampaniach ewangelizacyjnych, śpiewał w jednej ze swoich pieśni: „Im dłużej Mu służę, tym wspanialszy jest dla mnie”. Każdego dnia Bóg troszczy się o nas, a kiedy studiujemy coraz głębiej cenę naszego odkupienia, widzimy odpowiedzi na nasze modlitwy i rozważamy cudowność Bożego stworzenia, rośnie i wzmacnia się nasza więź z Bogiem.

Widzenie pełniejszego obrazu charakteru i osobowości Boga ułatwia nam ufanie Mu i posłuszeństwo wobec Niego. Ale więź działa w obu kierunkach. Poświęceni szafarze najpierw uczą się ufać Bogu, ale potem nieodmiennie kształtują swoje życie tak, że stają się godni Jego zaufania. To także buduje się z czasem. Bóg początkowo poddaje nas małym próbom, a w miarę rozwoju naszej więzi z Nim powierza nam coraz większe obowiązki.

Do rozważenia: Jak zaufanie i bycie godnym zaufania są powiązane ze sobą?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Nieodłącznym znakiem szafarza jest więź z Właścicielem. Może nawet nie być doskonała, ale musi istnieć choćby w podstawowym stopniu. Kiedy stosujemy zasady przedstawione w tej lekcji, możemy cieszyć się coraz większym pokojem i pełniejszym zadowoleniem z życia.

Pytania do przemyślenia/zastosowania

1. Jakie praktyki mogą nam pomóc bardziej ufać Bogu?
2. Jakie zmiany możesz poczynić, by Bóg mógł ci ufać?
3. Jakie plany może podjąć Kościół, by rozwijać i wzmacniać zaufanie wyznawców do Boga i ich wiarygodność wobec Niego?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Często przytaczamy słynne słowa, iż nie mamy się czego bać, chyba że zapomnimy, jak Bóg prowadził nas w przeszłości. Ponieważ wiemy, że posłuszeństwo zależy od zaufania, a zaufanie pogłębia się wraz z więzią, ostatecznym składnikiem lekcji powinno być skojarzenie zaufania z posłuszeństwem w kontekście osobistego Bożego prowadzenie w naszym życiu.

Końcowe zadanie

Poproś uczestników lekcji, by podzielili się osobistym świadectwem tego, jak Bóg prowadzi ich i poucza, budując w ten sposób ich zaufanie do Niego. Zapytaj ich, jak wpływa to na ich posłuszeństwo wobec Boga.